

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/307/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414205322
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1414205322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v spore žalobcu: Z.. N. Š., Q.. XX.XX.XXXX, U. T. U., Č.. R. XXX/XX, zast. Mgr. Michalom Zemanom, advokátom v Bratislave, Medená 18, proti žalovanému: ZLL - SPORT, s.r.o., IČO: 44 860 935, so sídlom v Bratislave, Borinská 23/A, zast. Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom v Bratislave, Kutlíkova 17, o zaplatenie 21.716,44 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave zo dňa 26. marca 2018 č.k. 9C/76/2014-296 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.716,44 eur spolu s úrokom z omeškania 5,25% ročne od 05.03.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2/Vychádzal zo zistenia, že dňa 06.03.2012 J.. M. F. (vtedy spoločník a konateľ žalovaného) ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej J.. M. F. poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 21.800 eur v hotovosti. Zmluvné strany sa dohodli, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi predmet pôžičky najneskôr do 31.05.2012. V Notárskej zápisnici napísanej notárkou JUDr. Agátou Wiegerovou dňa 06.03.2012 pod sp. zn. N 126/2012, Nz 8093/2012, NCRIs 8311/2012 žalobca uznal predmetný dlh voči MUDr. Zohdy Hamidovi a tiež súhlasil s tým, aby táto notárska zápisnica bola vykonateľným a exekučným titulom. Žalobca dňa 07.03.2012 vložil na účet žalovaného sumu 13.800 eur, dňa 03.04.2012 splnil záväzok žalovaného voči Sociálnej poisťovni vo výške 6.850 eur a dňa 21.09.2012 splnil záväzok žalovaného voči Sociálnej poisťovni vo výške 1.066,44 eur, celkovo teda žalobca plnil sumu 21.716,44 eur, a mal za to, že uvedenými platbami si splnil svoj záväzok zo Zmluvy o pôžičke. M. F. však na podklade notárskej zápisnice začal voči nemu exekučné konanie na vymoženie pohľadávky zo zmluvy o pôžičke popierajúc, že vyššie uvedeným spôsobom došlo k zániku záväzku zo zmluvy o pôžičke. V takom prípade však žalobca má za to, že musel plniť za žalovaného bez právneho dôvodu a bez právneho dôvodu splnil za neho záväzok voči Sociálnej poisťovni. Žalobca preto žiada vydanie bezdôvodného obohatenia - sumy 21.716,44 eur, ktorú bez právneho dôvodu uhradil žalovanému.

3/Žalovaný podaním zo dňa 04.12.2017 uplatnil kompenzačnú námietku. Uviedol, že má voči žalobcovi pohľadávku v sume presahujúcej sumu 21.716,44 eur. Kompenzačnú námietku odôvodnil tým, že žalobca vykonával úkony súvisiace s účtovníctvom žalovaného ako aj v spoločnosti O. U. O., Y.N.K.. nakoľko tieto boli de facto personálne prepojené. Žalobca v rámci vedenia účtovníctva zároveň realizoval viaceré neoprávnené platby za spoločnosť žalovaného a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia oprávnených osôb žalovaného a dokonca časť finančných prostriedkov vo výške 50.000 eur bola poukázaná na

osobný účet manželky žalobcu a to 25.000 eur dňa 04.05.2010 a suma 25.000 eur a dňa 05.05.2010. Ohľadom uvedeného a aj ďalších vecí týkajúcich sa žalobcu bolo podávané žalovaným aj trestné oznámenie. Nemohlo teda dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko žalobca plnil (aj to len čiastočne) len to, čo si bez právneho dôvodu „zobral“ zo spoločnosti žalovaného a týmto spôsobom to spoločnosti vrátil. Teda aj žalovanému vzniklo voči žalobcovi právo požadovať od neho vydanie bezdôvodného obohatenia a uplatňuje si výlučne sumu, ktorú žalobca po ňom žiada v žalobe, pričom takýto postup mal byť považovaný za prostriedok procesnej obrany žalovaného. Na základe uvedeného navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4/Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že plnením žalobcu na účet žalovaného dňa 07.03.2012 v sume 13.800 eur, na účet Sociálnej poisťovne Bratislava dňa 03.04.2012 v sume 6.850 eur a tiež dňa 21.09.2012 v sume 1.066,44 eur, teda v celkovej sume 21.716,44 eur za žalovaného, sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Žalobca sa domnieval, že uvedenými platbami si plnil svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 06.03.2012, keď predmet pôžičky, sumu 21.800 eur sa zaviazal veriteľovi J.. M. F. vrátiť najneskôr do 31.05.2012. J.. M. F. však na základe notárskej zápisnice začal voči žalobcovi exekučné konanie na vymoženie pohľadávky zo zmluvy o pôžičke popierajúc, že vyššie uvedeným spôsobom došlo k zániku záväzku zo zmluvy o pôžičke. V takom prípade však žalobca plnil za žalovaného bez právneho dôvodu a bez právneho dôvodu splnil za neho záväzok voči Sociálnej poisťovni. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobca realizoval viaceré neoprávnené platby za spoločnosť žalovaného a že tieto boli vo výške viac ako 60.000 eur. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že na strane žalovaného nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko žalobca plnil, a to iba čiastočne len to, čo si bez právneho dôvodu „zobral“ zo spoločnosti žalovaného a týmto spôsobom to vrátil spoločnosti. Už samotným týmto písomným vyjadrením žalovaného k žalobe žalovaný uznal, že žalobca plnil a zaplatil žalovanému sumu 21.716,44 eur, avšak bolo to len údajné čiastočné plnenie z toho, čo si zo spoločnosti žalovaného bez právneho dôvodu „zobral“ a týmto spôsobom to vrátil spoločnosti. Vykonaným dokazovaním však takéto tvrdenie žalovaného preukázané nebolo. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že takouto neoprávnenou platbou bolo aj prevedenie sumy 2x po 25.000 eur na účet manželky žalobcu Z.. H. Š. súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázaný neoprávnený prevod týchto peňazí, keď žalobca a jeho manželka ako svedkyňa uviedli, že sa jednalo o pôžičku poskytnutú jej pánom F. a táto bola splatená nasledovne: suma 17.000 eur prevodom na účet dňa 24.11.2010, ďalej vkladmi na účet žalovaného suma 2.230 eur dňa 03.06.2011, suma 2.650 eur dňa 08.09.2010, suma 6.200 eur dňa 29.09.2011, zvyšnou časťou žalobca na žiadosť žalovaného plnil záväzky voči ZSE Energia, a.s. a spoločnosti Chladenie a klimatizácie a to sumu 5.997,63 eur dňa 07.11.2011, sumu 1.000 eur dňa 29.02.2012, sumu 12.796,30 eur dňa 29.02.2012 a sumu 696 eur dňa 10.11.2011. Po odpočítaní zostáva nezdokladovanie vrátenia pôžičky v sume 1.430,07 eur. Výpoveď J.. F. v tom smere, že Z.. Š. neposkytol pôžičku spolu v sume 50.000 eur vyznela nepresvedčivo, ktorý záver súdu bol umocnený aj opakovaným ospravedlňovaním sa J.. F. z neúčasti na pojednávaní. Súd takýto postup J.. F. vnímal ako určitú formu taktizovania a záujem o výpoveď pred súdom fakticky po vyjadrení sa k veci strany žalobcu i po výsluchu svedkov. Za predpokladu, že by Z.. Š. nebola bývala túto pôžičku vrátila, je minimálny predpoklad, že by J.. F. poskytol žalobcovi v roku 2012 ďalšiu pôžičku. Naviac, na základe zmluvy o poskytovaní bankových služieb k účtu č. XXXXXXXXXXXX prostredníctvom elektronických komunikačných médií zo dňa 03.09.2009 uzavretej medzi žalovaným a Tatra bankou, a.s. osobou oprávnenou na využívanie bankových služieb k účtu prostredníctvom elektronických komunikačných médií bol za spoločnosť žalovaného J.. L. Y. a nie žalobca. S najväčšou pravdepodobnosťou preto internetbankingový prevod sumy 2x25.000 eur zrealizoval práve J.. Y.. Podpisový vzor k uvedenému účtu mali páni J.. M. F., J.. L. Y. G. L. R.Š.. Firemná platobná karta bola za spoločnosť žalovaného vydaná J.. L.N. R.. Ďalšie tvrdené údajné neoprávnené platby žalobcu za spoločnosť žalovaného v konaní preukázané neboli. Súd neuveril výpovedi svedka J.. Y. v tom smere, že v decembri 2011 dal žalobcovi peniaze na úhradu elektriny, ktorú žalobca zaplatil až v marci 2012, išlo o sumu cca 13.000 eur, keď jednak právny zástupca žalovaného v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že zaplatením žalovanej sumy žalobcom spoločnosti žalovaného, žalobca len „vrátil“, čo si zo spoločnosti neoprávnené zobral, a v konaní nebolo relevantným spôsobom preukázané, že sumu 13.800 eur by bol svedok Y. skutočne žalobcovi na zaplatenie elektriny dal. Platby v takomto finančnom objeme totiž žalovaný štandardne riešil príkazom na úhradu, je zarážajúce, že sumu 13.800 eur riešil údajne odovzdaním hotovosti do rúk a jeho poverením ísť platbu zaplatiť priamo do banky. V tejto súvislosti súd poukázal aj na výpovede svedkov J.. Y. G. L.. R., ktorí uviedli, že platby na základe faktúr platili osobnými prevodnými príkazmi, ktoré podpisovali, teda nie v hotovosti. Logicky nevysvetlili odlišný prístup k tejto platbe za elektrickú energiu v sume 12.796,30 eur zo dňa 29.02.2012, a ešte pri osobe žalobcu, ktorý žalovanému od roku 2011 zadržáva účtovníctvo a údajne

mal spreneveriť peniaze. Taktiež vykonaným dokazovaním sa ukázala byť nepravdivá výpoveď svedka J.. Y. v tom, že v banke odovzdal žalobcovi platobnú kartu, keď z výpisu z Tatra banky, a.s. z roku 2011 bolo preukázané, že výbery kartou z podnikateľského účtu žalovaného v priebehu roku 2010 a 2011 realizoval práve J.. L. Y.. Aj svedok L. R. vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by bola niekedy žalobcovi odovzdaná žalovaným hotovosť za účelom nejakých platieb pre spoločnosť žalovaného. Až následne uviedol, že áno, má vedomosť o jedinej takejto platbe, keď žalobca bol v banke zaplatiť elektrinu pre žalovaného. Uviedol, že žalobca disponoval kartou od účtu spoločnosti žalovaného. Tiež uviedol, že nemá vedomosť o údajnej pôžičke žalovaným manželke žalobcu. Platiteľ faktúry za žalovaného chodili do banky so žalobcom oni dvaja, tzn. on a pán Y.. Internetbankingové platby pre žalovaného robil žalobca. Pre časový odstup si nepamätá, kedy bola žalobcom realizovaná platba za elektrinu. S pánom Y. sa rozprávali o tejto hotovosti. Vie, že mu ju J.. Y. odovzdal. Podľa názoru súdu je však zarážajúce, až nepravdepodobné, aby žalovaný potom, ako tvrdil, že mu žalobca od roku 2011 neodovzdal účtovníctvo, aby mu boli zverené peňažné prostriedky na zaplatenie elektriny za spoločnosť v marci 2012, aj to, aby J.. F. požičal žalobcovi v marci 2012 sumu 20.800 eur, aby žalobca naďalej pôsobil v spoločnosti žalovaného a tiež fakt, že platobná karta k účtu žalovaného v W. U., a.s. bola zrušená až 21.06.2013. Za predpokladu, že by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobca mal k dispozícii túto platobnú kartu, je takýto postup žalovaného až iracionálny, keď na jednej strane žalovaný prostredníctvom svedkov tvrdil, že žalobca mal k dispozícii platobnú kartu k účtu žalovaného, že bol problémový, keď od roku 2011 neodovzdal žalovanému účtovníctvo, pritom mal prístup k účtu žalovaného až do júna 2013. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že prístup kartou k účtu žalovaného ani prístup k elektronickému bankovníctvu k účtu žalovaného žalobca nemal. Výpovede svedkov J.. Y. G. L. R. v tomto smere súd vyhodnotil ako nevierohodné. V ďalšom súd poukázal na potvrdenie VÚB banky, a.s. zo dňa 30.10.2010 o tom, že za spoločnosť žalovaného je služby nonstop banking oprávnený z účtu žalovaného č. XXXXXXXXXXX/XXXX využívať L. Y.. Podpisové vzory k účtu mali páni L. Y., L. R. G. J.. M.D. F.. Z oznámenia spoločnosti Chladenie a klimatizácia, s.r.o. zo dňa 23.03.2017 mal súd preukázané, že dňa 10.11.2011 žalobca v hotovosti vložil sumu 696 eur na účet vedený v Slovenskej sporiteľni, uvedená suma bola vložená s VS XXXXX, čo je číslo faktúry vystavenej na firmu žalovaného. Tiež z potvrdenia Tatra banky a.s. zo dňa 03.06.2011 mal súd preukázané, že žalobca v mene spoločnosti žalovaného zaplatil peňažnému ústavu v hotovosti sumu 2.230 eur. Z uvedeného potvrdenia mal súd preukázané tiež, že z účtu žalovaného bol dňa 04.05.2010 realizovaný prevod v sume 25.000 eur prostredníctvom internetbankingu. V neposlednom rade súd poukázal na oznámenie ZSE Energia, a.s. zo dňa 31.05.2017, z ktorého mal súd preukázané, že spoločnosť ZSE Energia, a.s., že prijala dňa 07.11.2011 platbu vo výške 5.997,63 eur pod VS:XXXXXXXXXX na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola použitá na úhradu faktúry za dodanú elektrinu a distribučné služby č. XXXXXXXXXXX vystavenú na spoločnosť žalovaného, že prijala dňa 29.02.2012 platbu vo výške 1.000 eur pod VS: XXXXXXXXXXX na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola použitá na úhradu faktúry za dodanú elektrinu a distribučné služby č. XXXXXXXXXXX vystavenú na spoločnosť žalovaného, a tiež že prijala dňa 29.02.2012 platbu vo výške 12.796,30 eur pod VS: XXXXXXXXXXX na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola použitá na úhradu faktúry za dodanú elektrinu a distribučné služby č. XXXXXXXXXXX vystavenú na spoločnosť žalovaného. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné uzavrieť, že žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal, že žalobcovi poskytol peňažné prostriedky na zaplatenie platieb v celkovej výške 21.716,44 eur. Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že tieto peňažné prostriedky vynaložil žalobca v domnienke, že plní svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 06.03.2012 a že týmito platbami si splnil svoj záväzok. Nakoľko však J.. M. F. na základe notárskej zápisnice začal voči žalobcovi exekučné konanie na vymoženie pohľadávky zo zmluvy o pôžičke popierajúc, že vyššie uvedeným spôsobom došlo k zániku záväzku žalobcu zo zmluvy o pôžičke, v takom prípade žalobca plnil žalovanému zo svojich vlastných finančných prostriedkov sumu 13.800 eur bez právneho dôvodu a bez právneho dôvodu splnil za neho aj záväzok voči Sociálnej poisťovni v sume 6.850 eur a 1.066,44 eur. Celkovo žalobca bezdôvodne plnil sumu 21.716,44 eur, ktoré bezdôvodné obohatenie je žalovaný žalobcovi povinný vydať. S poukazom na vyššie uvedené nebola dôvodná ani kompenzačná námietka žalobcu, keď hmotnoprávna námietka je prostriedkom procesného útoku a prostriedkom procesnej obrany, pričom ide o právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik, alebo oslabenie práva protistrany. Žalovaný v tejto súvislosti vzniesol kompenzačnú námietku, ktorou proti žalobcovi uplatnil svoju pohľadávku do výšky žalovanej sumy na započítanie, ktorá dôvodnosť pohľadávky žalovaného by spôsobila zánik práva protistrany. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže žalovaný nepreukázal existenciu jeho pohľadávky voči žalobcovi, súd považoval uplatnenú hmotnoprávnu námietku žalovaného ako prostriedok jeho procesnej obrany za nedôvodnú.

5/O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

6/Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V odvolaní žalovaný zotrval na uplatnení kompenzačnej námietky tvrdiac, že žalovaný má voči žalobcovi pohľadávku v sume presahujúcej žalovanú sumu žalobcom, pričom námietkou v zmysle § 152 CSP uplatnil len sumu, ktorú žiada žalobca v žalobe. Považoval za nesporne preukázané, že J.. F. ako fyzická osoba poskytol dňa 6. 3. 2012 pôžičku žalobcovi vo výške 21.800 euro, táto riadne splatená nebola a preto veriteľ postúpil vec na riešenie súdnemu exekútorovi. Pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nepreukázal, že by žalobca realizoval viaceré neoprávnené platby za spoločnosť žalovaného vo výške presahujúcej 60.000 eur, bol odvolateľ toho názoru, že tieto skutočnosti preukázané boli. V tejto súvislosti poukázal najmä na sumu 2 x 25.000 eur poskytnutú na účet manželky žalobcu. Súdu prvej inštancie vyčítal, že bez akýchkoľvek dôvodov vyslovil pochybnosti o vierohodnosti svedkov J.. F., J.. Y. G. R.. R.W., vôbec pritom nevzal do úvahy skutočnosť, že práve Z.. Š. mala na úspechu žalobcu osobitný záujem a práve v tomto smere sa táto javí ako svedkyňa nedôveryhodná. Rovnako súd bez ďalších podkladov uveril tvrdeniu svedkyne, že jej bola J.. F. poskytnutá pôžička vo výške 50.000 euro, pričom o tomto neexistuje žiaden listinný dokument, vtedajší spoločníci ani konatelia žalovaného o tejto nemali vedomosť. Žalovaný odmietol, že by túto sumu ako pôžičku poskytol Z.. Š.Z. či už J.. F. alebo žalovaný, takéto tvrdenie žalobcu a svedkyne je účelové a má navodiť dojem, že Z.. Š. údajnú pôžičku mala postupne v celej výške splatiť. Nie je však zrejmé, prečo mala byť pôžička splácaná na účet žalovaného a nie priamou J.. F.. Pokiaľ súd prvej inštancie ustálil, že ak by Z.. Š. svoju „pôžičku“ nesplátila, bol minimálny predpoklad, že by J.. F. poskytol žalobcovi v roku 2012 ďalšiu pôžičku, žalovaný konštatoval, že Z.. Š. žiadna pôžička poskytnutá nebola a o týchto neoprávnených prevodoch sa konatelia spoločnosti žalovaného dozvedeli až neskôr po uskutočnenom audite u žalovaného. Žalobca bol osobou, ktorá vykonávala pre žalovaného účtovníctvo a súčasne mala neoficiálne prístup ku bankomatovej karte žalovaného a mohla disponovať peňažnými prostriedkami žalovaného cez internetbanking. Súd prvej inštancie len na základe nepravdepodobnosti, že žalobca mal mať k dispozícii platobnú kartu k účtu žalovaného až do roku 2013, skonštatoval nevierohodnosť výpovedí svedkov J.. Y. G. R.. R., čo je celkom nepostačujúce. Pokiaľ sa pri výberoch z účtu žalovaného vyskytuje meno J.. Y., žalovaný preukázal, že prevody cez internetbanking a výbery z účtov žalovaného realizoval práve žalobca, o čom svedčí okrem iného aj miesto výberu hotovosti z bankomatu, ktoré sa nachádza v blízkosti bydliska žalobcu. Závery súdu prvej inštancie tak nemajú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vychádzajú výlučne z tvrdení žalobcu, súd prvej inštancie sa dôvodnými pochybnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania náležite nevysporiadal. Súd prvej inštancie sa v konaní vôbec nevysporiadal s hmotnoprávnou námietkou žalovaného ako prostriedkom procesnej obrany, stranám neposkytol jasnú odpoveď, z akých dôvodov nebola kompenzačná námietka žalovaného posúdená ako oprávnená. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7/V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca konštatoval, že žalovaný nijakým relevantným spôsobom nepreukazuje, že žalobca zobral žalovanému 60.000,- eur. V uvedenej sume je dokonca zahrnutá suma 50.000,- eur (2x 25.000,- eur), ktorú žalovaný poskytol ako pôžičku manželke žalobcu, pričom žalobca poukázal na skutočnosť, že preukázal, že jeho manželka pôžičku 50.000,- eur vrátila. I keby bolo možné vychádzať z pravdivosti tvrdenia žalovaného, že žalobca mal žalovanému vrátiť 60.000,- eur (čo však žalobca rozhodne popiera), argumentácia žalovaného, že plnením vo výške 21.716,44 eur žalobca vracal žalovanému túto sumu 60.000,- eur, nedáva zmysel, suma cca. 50.000,- eur bola totiž vrátená žalovanému (vrátenie pôžičky) pred plnením sumy 21.716,44 eur, pričom teda žalobca by mal vrátiť len sumu cca. 10.000,- eur (a nie 21.716,44 eur). Ak žalovaný tvrdí (a v tomto smere tak vypovedali bývalí konatelia žalovaného p. R. G. R.. Y.), že p. Sloboda odovzdal žalobcovi prístupové údaje k internetbankingu k účtu žalovaného a platobnú kartu, pričom žalobca tieto údaje a platbu zneužil na vykonanie platieb vo výške 60.000,- eur, súd prvej inštancie v rozsudku správne poukázal na nedôveryhodnosť výpovedí konateľov žalovaného a na ich logickú rozporupnosť. Tvrdenie žalovaného, že nie všetci konatelia mali v roku 2011 a začiatkom roku 2012 vedomosť o zadržiavaní účtovníctva a o údajnom spreneverení 60.000,- eur, je nezmyselné, je nepredstaviteľné, že ak by sa niektorý z konateľov žalovaného dozvedel o spreneverení 60.000,- eur a o zadržiavaní účtovníctva,

že by okamžite neinformoval ostatných konateľov. Žalovaný poskytol manželke žalovaného pôžičku vo výške 50.000,- eur, ktorá bola poskytnutá dvoma prevodmi vo výške 2x 25.000,- eur (prvý dňa 4. 5. 2010 a druhý dňa 5. 5. 2010). Bolo preukázané, že tieto platby boli zrealizované prostredníctvom internet bankingu (viď list W. zo dňa 25. 4. 2017 na čl. 245). Jedinou osobou, ktorá mala prístup k internet bankingu, bol p. Y.. Údajné tvrdenie o zverejní týchto prístupových práv žalobcovi sú nepravdivé a ničím nepodložené. Z uvedeného je teda potrebné dospieť k záveru, že sumu 50.000,- eur poskytol p. Š. priamo žalovaný (prostredníctvom konateľa p. Y.). Zo svedeckej výpovede p. Š. je zrejmé, že žalovaný jej túto pôžičku poskytol po predchádzajúcom odsúhlasení zo strany p. F.. V tomto smere je zavádzajúce tvrdenie žalovaného v jeho odvolaní, že pôžička mala byť poskytnutá p. F.. R. Š.Z. uviedla, že poverila manžela, aby o pôžičku požiadal p. F.. Ten potom rozhodol, že bude poskytnutá v mene a na účet žalovaného, kde pôsobil ako konateľ. Následné správanie žalovaného (faktické poskytnutie sumy 50.000,- eur) túto skutočnosť podporuje. P. Š. prijatím týchto peňažných prostriedkov (2x 25.000,- eur) od žalovaného túto pôžičku akceptovala (a nerozporovala ju), čím došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalovaným a p. Š.. Manželka žalobcu pôžičku 50.000,- eur aj splácala, a to nasledovne: a) 17.000,- eur dňa 24. 11. 2010 prevodom na účet žalovaného; b) 2.230,- eur dňa 3. 6. 2011, a to vkladom na účet žalovaného prostredníctvom svojho manžela (žalobcu); c) 2.650,- eur dňa 8. 9. 2010, a to vkladom na účet žalovaného prostredníctvom svojho manžela (žalobcu); d) 6.200,- eur dňa 29. 9. 2011, a to vkladom na účet žalovaného prostredníctvom svojho manžela (žalobcu); vyššie uvedené sumy predstavujú vrátenú sumu 28.080,- Eur; zvyšnú časť pôžičky p. Š. splácala na žiadosť žalovaného prostredníctvom svojho manžela tak, že plnila záväzky žalovaného voči ZSE a Chladenie a klimatizácie: e) 5.997,63 eur dňa 7. 11. 2011 (ZSE); f) 1.000,- eur dňa 29. 2. 2012 (ZSE); g) 12.796,30 eur dňa 29. 2. 2012 (ZSE); h) 696,- eur dňa 10. 11. 2011 (Chladenie a klimatizácie); spolu to predstavuje vrátenie pôžičky vo výške 48.569,93 eur. Tým, že žalobca zdokladoval vykonanie platieb vo výške takmer rovnajúcej sa poskytnutej pôžičky, je dôvodný záver, že išlo o plnenie v súvislosti so zmluvou o pôžičke medzi p. Š. a žalovaným. I z toho je zrejmé, že žalobca plnením celkovej sumy 21.716,44 eur, ktorá je predmetom vydania (čl. I. tejto žaloby), nemohol plniť údajne ukradnutú sumu 60.000,- eur, nakoľko spolu s uvedenými úhradami ďalšie plnenie vo výške 21.716,44 eur by ďaleko presiahlo údajne ukradnutú sumu 60.000,- eur. Ak žalobca mal údajne ukradnúť sumu 60.000,- eur, pričom žalovaný vo svojich podaniach nepovažoval za vrátenú sumu 60.000,- eur ani z časti (teda okrem toho, že bola takto „vrátená“ len suma 21.716,44 eur), je zvláštne a až nepredstaviteľné, že žalovaný by sa v súdnom konaní (ktoré by inicioval dávno pred tým, než žalobca podal žalobu, ktorá je prejednávaná v tomto konaní) nedomáhal vrátenia aj zvyšnej časti údajne ukradnutej sumy - konateľ žalovaného, p. F. napr. návrh na exekúciu zo Zmluvy o pôžičke podal už dňa 17. 7. 2013, t.j. cca. rok po splatnosti; je teda zvláštne, že by sa rovnako nedomáhal aj v mene žalovaného vrátenia „ukradnutej“ sumy 60.000,- eur (po odpočítaní 21.716,44 eur). Nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že súd sa v rozsudku nevysporiadal s hmotnoprávnou námietkou žalovaného. Súd v závere bodu 41 odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalovaný nepreukázal, že by mal voči žalobcovi vzájomnú pohľadávku, a preto táto námietka žalovaného je nedôvodná. Žalovaný ako vzájomnú pohľadávku uvádzal „spreneverenú“ sumu 60.000,- eur. Súd v predchádzajúcich ustanoveniach poukázal, že žalovaný nepreukázal, že žalobca si túto sumu „zobral“, a teda žalovaný nemohol mať voči žalobcovi žiadnu vzájomnú pohľadávku. Taktiež sa vysporiadal s tým, že suma 50.000,- eur poskytnutá ako pôžička, bola vrátená. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá je predmetom žaloby, je výlučnou pohľadávkou žalobcu (nie jeho manželky), a to už len z dôvodu, že plnenie, ktoré uskutočnil žalobca žalovanému, nepredstavoval predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov (išlo o peňažné prostriedky získané od pána F. na základe „zmluvy o pôžičke“). Ak by sa pripustilo, že žalované bezdôvodné obohatenie bolo žalovanému poskytnuté z prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nešlo by o výlučnú pohľadávku žalobcu, muselo by ísť o spoločnú a nerozdielnú pohľadávku voči žalovanému v zmysle § 145 ods. 2 OZ. Lenže v takom prípade v zmysle § 513 OZ je dlžník povinný splniť dlh v celom rozsahu tomu, kto o plnenie požiada prvý; teda nesmie plniť druhému veriteľovi a druhý veriteľ nemá ďalej už ani vecnú legitimitáciu. Ako vyplýva z listu zo dňa 28. 2. 2014, o vydanie bezdôvodného obohatenia požiadal výlučne žalobca; teda, ak išlo o spoločnú pohľadávku manželov Š.Z., žalobca požiadal o plnenie ako prvý. Žalovaný je teda povinný vydať žalované bezdôvodné obohatenie výlučne žalobcovi, nie jeho manželke; teda vecne legitimitovaným je výlučne žalobca (pokiaľ ide o vysporiadanie medzi žalobcom a jeho manželkou, táto záležitosť nie je podstatná a spravuje sa § 515 OZ). Pohľadávka žalovaného na vrátenie 50.000,- eur bola výlučne pohľadávkou voči pani Š., nie voči jej manželovi. Preto žalovaná pohľadávka (pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá je predmetom tejto žaloby) a pohľadávka žalovaného na vrátenie pôžičky (uplatnená v rámci kompenzačnej námietky) nie sú vzájomné pohľadávky a nie sú spôsobilé na započítanie. V tejto súvislosti je nepodstatné, či peňažné prostriedky vo výške 50.000,-

eur sa stali predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko išlo o úkon manželky žalovaného smerujúci k prijatiu pôžičky a peňažné prostriedky boli poskytnuté jej a táto ich prijala; ak by aj malo ísť o bezdôvodné obohatenie, v tejto súvislosti žalobca poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 71/2016, z ktorého vyplýva, že druhý z manželov nemôže byť nositeľom pasívnej vecnej legitímácie o vydanie bezdôvodného obohatenia z právneho úkonu, ktorý uskutočnil len jeden z manželov. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov navrhol žalobca potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti.

8/V následnom písomnom vyjadrení žalovaný konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že medzi žalobcom a R.. F. existovala dohoda o tom, že žalobca má plniť záväzok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 6. 3. 2012 platbami na účet žalovaného, resp. platbami za žalovaného. Poukázal tiež na rozdiely v sumách medzi požičanou sumou a tvrdým údajným bezdôvodným obohatením, ktoré nasvedčujú tomu, že žalobca sa účelovo snaží spojiť dve absolútne nesúvisiace plnenia. Prostriedky údajného plnenia zo zmluvy o pôžičke boli platbami vrátenia finančných prostriedkov žalovanému, o ktoré sa žalobca neoprávnenne obohatil spolu vo výške viac ako 60.000 euro. Manželke žalobcu zo strany R.. F. ani žalovaného nikdy žiadna pôžička poskytnutá nebola. Uvedené skutočnosti boli preukázané aj výpoveďami svedkov. Súd prvej inštancie celkom opomenul zhodnotiť, či žalobca uniesol v konaní dôkazné bremeno a či odstránil pochybnosti namietané žalovaným, nekriticky sa priklonil na stranu žalobcu, ktorý v danom prípade poskytol neštandardné a vzhľadom na ostatné výpovede nedôveryhodné vysvetlenia, jeho výpočty sú len výsledkom nepravdivých tvrdení o plnení zo zmlúv o pôžičkách. Čo sa týka kompenzačnej námietky, žalovaný neuplatnil kompenzačnú námietku voči žalobcovi z titulu údajnej zmluvy o pôžičke, ktorú mala údajne uzavrieť manželka žalobcu so žalovaným, ale z titulu jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v neoprávnených platbách uskutočnených žalobcom bez súhlasu žalovaného, ktorou platbou bola aj platba vo výške 50.000 euro na účet manželky žalobcu. Kompenzačná námietka bola uplatnená len do výšky sumy uplatnenej žalobou, súd sa s touto riadne nevysporiadal a jeho rozhodnutie je v tomto smere nedostatočné. Navrhol preto rozhodnúť v zmysle ním podaného odvolania.

9/Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov ním vymedzených (379, 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že toto dôvodné nie je.

10/Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 06.03.2012 J.. M. F. (vtedy spoločník a konateľ žalovaného) ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej J.. M. F. poskytol žalobcovi 21.800 eur v hotovosti, ktoré sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi najneskôr do 31.05.2012. Rovnako tak sporné nebolo, že žalobca poskytol plnenie na účet žalovaného dňa 07.03.2012 v sume 13.800 eur, a na účet Sociálnej poisťovne Bratislava (za žalovaného) dňa 03.04.2012 v sume 6.850 eur a dňa 21.09.2012 v sume 1.066,44 eur, teda žalovanému resp. za tohto plnil v celkovej sume 21.716,44 eur. Tieto peňažné prostriedky vynaložil žalobca v domnienke, že plní svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 06.03.2012 a že týmito platbami si splnil svoj záväzok. Nakoľko však J.. F. na základe notárskej zápisnice začal voči žalobcovi exekučné konanie na vymoženie pohľadávky zo zmluvy o pôžičke popierajúc, že vyššie uvedeným spôsobom došlo k zániku záväzku žalobcu zo zmluvy o pôžičke, žalobca plnil žalovanému zo svojich vlastných finančných prostriedkov (že by išlo o prostriedky žalovaného nebolo bez pochybností preukázané) sumu 13.800 eur bez právneho dôvodu a bez právneho dôvodu splnil za neho aj záväzok voči Sociálnej poisťovni v sume 6.850 eur a 1.066,44 eur. Celkovo žalobca bezdôvodne plnil sumu 21.716,44 eur, ktoré bezdôvodné obohatenie je žalovaný žalobcovi povinný vydať.

11/Žalovaný uplatnil kompenzačnú námietku (len do výšky sumy uplatnenej žalobou) voči žalobcovi z titulu jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v ním tvrdených neoprávnených platbách uskutočnených žalobcom bez súhlasu žalovaného, ktorou platbou bola aj platba vo výške 50.000 euro na účet manželky žalobcu. Odvolací súd je však toho názoru, že pokiaľ žalobca zdokladoval vykonanie ďalších platieb vo výške 48.569,93 eur v prospech alebo priamo žalovanému, je z toho zrejmé, že suma, ktorú mohol žalovaný započítacou námietkou uplatniť, nemohla predstavovať ním tvrdenu výšku (viac ako 60.000 eur) resp. táto nemohla pokryť ani sumu uplatnenú žalobou žalobcu. Žalobca plnením celkovej sumy 21.716,44 eur, ktorá je predmetom konania, nemohol plniť údajne „ukradnutú“ sumu 60.000,- eur, nakoľko spolu s uvedenými úhradami ďalšie plnenie vo výške 21.716,44 eur by ďaleko presiahlo sumu 60.000,- eur. Ak teda súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ žalovaný nepreukázal existenciu jeho pohľadávky voči žalobcovi, považoval uplatnenú hmotnoprávnu námietku žalovaného ako prostriedok jeho procesnej obrany za nedôvodnú, išlo o záver správny. Odvolací súd súčasne súhlasí so žalobcom v tom, že pokiaľ žalovaný (ktorý nespochybnuje skutočnosť, že žalobca uskutočnil v prospech žalovaného ďalšie platby), tvrdí, že nešlo o prostriedky žalobcu, ale o prostriedky žalovaného, neuniesol v tomto smere svoju dôkaznú povinnosť.

12/Odvolací súd mal potom po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalovaný v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej, jeho námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolaciemu súdu potom neostalo, než tento rozsudok z hľadiska jeho vecnej správnosti potvrdiť, podľa § 387 ods. 1 CSP.

13/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

14/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).